Kováts Judit

Szemet szemért

PRÓZA - LXI. évfolyam, 11. szám, 2017. március 17.

Elsi soha nem álmodott arról az éjszakáról, és nem álmodott Dobsináról, a szüleiről, rokonairól, barátairól, pedig nagyon szerette volna legalább álmában látni őket. Először nővére temetésére kapott beutazási engedélyt. A vízuma három napig volt érvényes. A temetőhöz nem kellett volna végigmennie a városon, de Elsi végigment. Városháza, templom, iskola, a patak partján a régi kis ablakos, keskeny udvaros, zsindelyes bányászházak, sorban egymás után. Köztük annak a négy szlovák katonának a háza, aki ott volt Přerovban. A pumpás kútnál szembetalálkozott a négyből kettővel. Nézte őket, azok nézték őt. Elsi erősen koncentrált, hogy ne szaporázza meg a lépteit, és sikerült neki. Túlment rajtuk egy szó vagy halvány biccentés nélkül. *Ez meg mit keres itt?,* hallotta, ahogy összesúgnak a háta mögött.